

Sygnatura akt I C 152/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Adamek-Rogowska

Protokolant: Aneta Bącal

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 września 2016r. w K.

sprawy z powództwa W. S.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w G.

o unieważnienie umów

I unieważnia zawarte między powódką W. S. a (...) S.A. z siedzibą w G. w dniu 24.06.2015r. Umowy kompleksowe dla konsumentów (...) oraz (...);

II zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 30,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 152/16

UZASADNIENIE

Powódka W. S. wniosła o unieważnienie dwóch umów kompleksowych dla konsumentów (...) oraz (...), zawartych w dniu 24 czerwca 2015 r. oraz o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w G. na rzecz powódki kosztów procesu. W uzasadnieniu żądania twierdziła, że przedmiotowe umowy zawarła z osobami, które wzięła za przedstawicieli T.. Była przez nie przekonywana do ich zawarcia niezwykle korzystnymi warunkami. Umowy miały zacząć obowiązywać od 1 września 2015 r. Ich atutem miał być 2- miesięczny okres rozliczeniowy na papierowej fakturze i gwarancja stałej ceny według grupy taryfowej G 11. Faktycznie terminy rozliczeń były dłuższe, a rozliczenie nastąpiło według grupy taryfowej G 12. Powódka wskazała, że swe żądanie opiera na treści przepisów art. 12 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym w zw. z art. 5 i 6 tejże ustawy.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu. Pozwana zarzuciła, że powódka w żadnej mierze nie wykazała, że działania lub zaniechania strony pozwanej wypełniają znamiona nieuczciwych praktyk rynkowych określonych przepisem art. 12 ust. 1 pkt 4 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Podniosła, że zarzuty kierowane przez powódkę tj. oznaczenie grupy taryfowej czy długość okresów rozliczeniowych zależą przede wszystkim od Operatora Systemu Dystrybucyjnego. Strona pozwana opisała również specyfikę zależności między zobowiązaniem sprzedawcy do przeniesienia na odbiorcę własności określonej ilości energii elektrycznej oraz zobowiązaniem do świadczenia usługi dystrybucji, jak również określiła siebie, jako sprzedawcę energii elektrycznej, prowadzącego działalność związaną wyłącznie z obrotem (handlem hurtowym i detalicznym) energią elektryczną, co odróżniać ją miało od przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się dystrybucją energii elektrycznej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka W. S. oraz (...) S.A. zawarły dwie umowy kompleksowe, których przedmiotem było świadczenie usługi kompleksowej polegającej na sprzedaży energii elektrycznej oraz zapewnieniu świadczenia usługi dystrybucyjnej do

obiekty. Umowy miały być realizowane od 1 września 2015 r. Obie strony uzgodniły, że rozliczenia odbywać się będą w dwumiesięcznych okresach rozliczeniowych, na podstawie wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego. Według oświadczenia stron dotyczącego formy przesłania faktur, miały być one przesyłane w formie papierowej na adres zamieszkania klienta albo na adres korespondencyjny klienta wskazany w umowie. Według Szczegółowych warunków oferty Gwarancja stałej ceny + wybrany przez powódkę wariant dotyczył grupy taryfowej G11.

/dowód: Umowa Kompleksowa dla Konsumentów

(...)- k. 4; Oświadczenie stron dotyczące

formy przesłania faktur – k.5; Szczegółowe warunki

oferty Gwarancja stałej ceny+-wybrany przez klienta

wariant –k.6; Umowa Kompleksowa dla Konsumentów

(...)-k.8; Oświadczenie stron dotyczące

formy przesyłania faktur-k.9; Szczegółowe warunki

oferty Gwarancja stałej ceny+-wybrany przez klienta

wariant-k.10/

Do dnia 13 stycznia 2016 r. strona pozwana nie wystawiła powódce faktury, uzasadniając to niemożliwością rozliczenia z uwagi na brak potwierdzonych danych pomiarowych z Operatora Systemu Dystrybucyjnego, jednocześnie wskazując, że zmiana cyklu odczytowego rzeczywistego na krótszy wiązałaby się z wyższymi opłatami stałymi za opłatę usługi dystrybucji.

/dowód: kopia pisma z dnia 13 stycznia 2016 r.

skierowanego przez stronę pozwaną do Powiatowego

Rzecznika Konsumentów w J.-k.14/

Przed wdaniem się w spór sądowy - w związku z brakiem rozliczenia - powódka zwracała się do strony pozwanej o unieważnienie umów w trybie art. 12 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym lub o rozwiązanie umów za porozumieniem stron bez skutków finansowych związanych z rozwiązaniem ich przed upływem czasu, na jaki zostały zawarte.

/dowód: pismo Powiatowego Rzecznika Konsumentów w

J. do pracownika strony pozwanej z dnia 26

stycznia 2016 r. – k.15, k.16/

Strona pozwana dokonała zmiany grupy taryfowej na G12. Strona pozwana rozliczyła pierwszą fakturą VAT okres od 1 września 2015 r. do 28 listopada 2015 r. Fakturę wystawiono w dniu 4 lutego 2016 r. na kwotę 145,46 zł w grupie taryfowej G12.

/dowód: kopia pisma z dnia 4 lutego 2016 r. skierowanego

przez stronę pozwaną do Powiatowego Rzecznika

Konsumentów w J.-k.17; faktura VAT nr

(...)-k.18/

Strona pozwana rozliczyła fakturą VAT okres od 29 maja 2016 r. do 31 lipca 2016 r. Fakturę wystawiono w dniu 30 sierpnia 2016 r. na kwotę 230,15 zł w grupie taryfowej G12.

/dowód: faktura VAT nr (...)-k.69/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Stan faktyczny rozpoznawanej sprawy był w zasadzie bezsporny. Sporna była wyłącznie jego ocena prawna. Powódka oparła bowiem swe żądanie na zasadzie przepisu art. 12 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. z 2007r., Nr 171, poz.1206 ze zm.) który stanowi, że w razie dokonania nieuczciwej praktyki rynkowej konsument, którego interes został zagrożony lub naruszony, może żądać naprawienia wyrządzonej szkody na zasadach ogólnych, w szczególności żądania unieważnienia umowy z obowiązkiem wzajemnego zwrotu świadczeń oraz zwrotu przez przedsiębiorcę kosztów związanych z nabyciem produktu. Zgodnie z treścią przepisu art. 12 ust. 2 cytowanej ustawy w zw. z treścią art. 12 ust. 1 powiatowy (miejski) rzecznik konsumentów może wystąpić z żądaniem zaniechania nieuczciwej praktyki rynkowej, złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie lub zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej na określony cel społeczny związany ze wspieraniem kultury polskiej, ochroną dziedzictwa narodowego lub ochroną konsumentów. Niewątpliwym jest, że zawarte pomiędzy powódką, a stroną pozwaną umowy określały wyraźnie datę rozpoczęcia realizacji w zakresie świadczenia usługi kompleksowej oraz terminy rozliczeń. Rozliczenia miały się odbywać w dwumiesięcznych okresach rozliczeniowych, na podstawie wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego, przy czym jest zupełnie oczywistym, że pomiar poboru energii leży w gestii przedsiębiorcy sprzedającego prąd a nie konsumenta. Powódka, jako konsument i strona Umów miała wyłącznie obowiązek opłacać prąd, czyli regulować swoje zobowiązania wobec kontrahenta. Miała również pełne prawo, oparte przede wszystkim o zapisy umów, oczekiwać rozliczania się z nią przez stronę pozwaną w okresach przewidzianych wiążącymi strony umowami. Wskazać tu zupełnie na marginesie należy, że zgodnie z treścią art. 353¹k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Niewątpliwie zaś umowy zawarte pomiędzy stronami zostały sporządzone według wzorca określonego przez stronę pozwaną. Tym bardziej winna więc ona przestrzegać ich ustaleń, skoro sama je zaproponowała. Powódka oświadczyła również na formularzu zaproponowanym przez stronę pozwaną, że faktura ma być w formie papierowej i że ma być przesyłana na adres jej zamieszkania. Niewątpliwie również strony zgodziły się co do tego, że grupą taryfową będzie grupa G11. Jak wynika natomiast ze zgromadzonego materiału dowodowego pierwsza faktura VAT została wystawiona przez stronę pozwaną w dniu 4 lutego 2016 r. i rozliczała ona okres od 1 września 2015 r. do 28 listopada 2015 r. na kwotę 145,46 zł. Wynikało z niej również, że strona pozwana zastosowała grupę taryfową G12, a nie, jak wynikałoby z ustalenia pomiędzy stronami G11. Zresztą fakt jednostronnej zmiany przez stronę pozwaną postanowień umownych potwierdza również treść faktury VAT z dnia 30 sierpnia 2016 r. na kwotę 230,15 zł, stanowiącej rozliczenie za okres od 29 maja 2016 r. do 31 lipca 2016 r. Na uwagę zasługuje również fakt, a co wynika z załączonych przez powódkę kopii dowodów wpłat, że powódka regularnie i terminowo wywiązywała się ze swych płatniczych zobowiązań wobec T..

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd doszedł do przekonania, że strona pozwana nie dotrzymywała postanowień Umów Kompleksowych, jednocześnie nie dostrzegając potrzeby porozumienia się w tym przedmiocie z powódką celem uzyskania od niej potrzebnego do zmiany postanowień umownych jej oświadczenia woli. Strona pozwana nie była uprawniona do jednostronnego uznania, że ustalenia ją wiążące nie muszą być przez nią przestrzegane, a w konsekwencji roszczenie pozwu było zasadne. Chybiona była również argumentacja strony pozwanej, mająca na celu przerzucenie odpowiedzialności za zaistniałą sytuację na (...) S.A., jako operatora systemu dystrybucyjnego. Zgodnie

z art. 474 k.c., dłużnik odpowiedzialny jest jak za własne działanie lub zaniechanie za działania i zaniechania osób, z których pomocą zobowiązanie wykonywa, jak również osób, którym wykonanie zobowiązania powierza. Nie był sprawą powódki sposób współpracy pomiędzy stroną pozwaną a T.. Przedsiębiorcy ci winni sami się porozumieć w przedmiocie dostarczania energii elektrycznej. Skoro zaś strona pozwana korzysta z usługi dystrybucyjnej u podmiotu zewnętrznego, odpowiada sama za sposób wykonywania takiej usługi, w tym wypadku uzyskiwania danych pomiarowych od operatora systemu dystrybucyjnego celem terminowego rozliczania się za pomocą faktur VAT z powódką.

Na podkreślenie zasługuje natomiast fakt, że powódka próbowała ugodowo załatwić tę sprawę, również korzystając z pomocy Powiatowego Rzecznika Konsumentów w J., jednak bezskutecznie. Stąd niewątpliwie zachodzą przesłanki określone w art. 12 ust. 1 pkt 4 wskazanej wyżej ustawy, których łączne spełnienie nakazuje sądowi unieważnić umowę. Działanie strony pozwanej opisane w uzasadnieniu należy bowiem określić, jako nieuczciwą praktykę rynkową. Powódka z kolei była niewątpliwie konsumentem, którego kontrahentem była strona pozwana. W konsekwencji w ocenie Sądu interes powódki, jako konsumenta, został przez stronę pozwaną jego nieuczciwymi praktykami rynkowymi naruszony.

Stąd mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł, jak w sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona pozwana, jako strona przegrywająca, zobowiązana jest do zwrotu powódce poniesionych przez nią w kwocie 30 zł kosztów procesu.